

VŠECHNA TA TĚLA

PRAVDU JE TĚŽKÉ NAJÍT, NATOŽ JÍ UVĚŘIT

KENDARE BLAKE

GENIÁLNÍ THRILLER OD AUTORKY SÉRIE TŘI TEMNÉ KORUNY

FRAGMENT

Všechna ta těla

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Kendare Blake
Všechna ta těla – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

VŠECHNA TA TĚLA

KENDARE BLAKE

FRAGMENT

KAPITOLA PRVNÍ

1. května 1959

V LÉTĚ 1958 došlo na Středozápadě k vraždám, které vešly ve známost jako „vraždy bez krve“ nebo „Drákulovy vraždy“. Začalo to v Nebrasce a pokračovalo přes Iowu a Wisconsin až do mého rodného města Black Deer Falls v Minnesotě. Než to vražedné řádění skončilo, vyžádalo si životy sedmnácti lidí různého věku a původu. Všichni byli nalezeni s podobnými zraněními: buď měli podřezaná hrdla, nebo přeříznutá zápěstí. Pár z nich utrpělo hluboké rány na vnitřní straně stehen. Všechny oběti vykřvácely, ale na místech činu kupodivu nebyla objevena žádná krev.

Vůbec žádná krev.

Ke konci srpna vraždy pokračovaly východním směrem a čím dál tím víc se blížily k minnesotské hranici. Sledovali jsme jejich cestu v novinách a každou novou oběť jsme si zakreslili do mapy. Když byli nalezeni dva zavraždění vysokoškoláci v opuštěném domě u Madisonu ve Wisconsinu, ulevilo se nám. Bylo strašné, co se stalo těm dvěma mladým lidem. Jmenovali se Richard Covey a Stacy Lee Brandbergová. Měli po promoci, právě se zasnou-

bili a chtěli se vzít. Bylo nám líto, že se jim to stalo. Že se to vůbec stalo. Ale aspoň že byli až z Madisonu. Ty vraždy nás minuly, Minnesota byla ušetřena a kdokoli to udělal – a jak to udělal – už byl nejspíš na cestě do Kanady.

Black Deer Falls leží dvě stě sedmdesát kilometrů od kanadské hranice. Nebyl důvod, aby vrazi opět překročili státní hranici a vrátili se k nám. Mysleli jsme, že jsme v bezpečí.

A potom, 18. září večer, vražedné běsnění, které po celý měsíc srpen děsilo zemi, skončilo právě tady a připravilo o život Boba a Sarah Carlsonovy a jejich syna Stevena.

Jediný pachatel těchto strašlivých vražd byl dopaden hned tu noc. Šlo o patnáctiletou dívku jménem Marie Catherine Haleová. Byla objevena uprostřed těl rodiny Carlsonových, která byla stejně jako ostatní oběti zbavena krve. Na rozdíl od ostatních obětí jsme však věděli, kam všechna ta krev zmizela: Marie Haleová jí byla pokrytá od hlavy až k patě.

Byl to příběh století. Příběh, jaký se odehrává jednou za život. Měl se stát v Chicagu nebo v New Yorku a měli jej vyšetřovat policisté a psát o něm novináři, kteří už to všechno zažili mnohokrát: podobní chlapíkům ve filmech, kteří uhýbají ujíždějícím autům, před vytrvalým deštěm si stahují kloubky hluboko do čela a zvedají límce kabátů, kteří mají v rukávu krátkou stříbrnou pistoli a v ruce drží cigaretu, která jim dohořela až ke kloubům prstů. Mělo k tomu dojít tam a měli to vyšetřovat oni. Nemělo se to stát na venkově v Minnesotě, kde se nikdy nic podobného nestalo, a neměl se tím zabývat můj táta a dosluhující obhájce. Neměl jsem se tím zabývat, jakkoli to zní neuvěřitelně, já.

Jmenuji se Michael Jensen. Je mi sedmnáct a jsem nikdo a odnikud. Jednoho dne se chci stát novinářem, ale zatím jsem se nedostal dál než k doručování novin. Nemám žádnou kvalifikaci. Nemám žádné zkušenosti. Vyberte si kteroukoli z těchto charakteristik a bude vám jasné, že to bylo nad moje síly.

Někdy si ale svého spisovatele vybere sám příběh, a ne naopak. Tak to aspoň říká můj mentor Matt McBride, redaktor našeho místního plátku s názvem *Black Deer Falls Star*, a v tomto případě je to vážně pravda. Marie Catherine Haleová se rozhodla vyprávět svůj příběh mně. Rozhodla se, že jej uslyším já, i když si mohla vybrat kohokoli – a myslím tím opravdu kohokoli. Kdyby chtěla, klidně by za ní přiletěl i Edward R. Murrow.

Takže tohle je ten příběh. Její příběh, popsáný na následujících stránkách. Když jsme ji tu noc našli uprostřed všech těch těl, netušil jsem, co je zač. Myslel jsem, že je oběť. Později jsem myslel, že je zrůda. Nejdřív jsem ji považoval za nevinnou. Pak za vinnou. Než skončila, její vyprávění způsobilo, že jsem začal přemýšlet jinak. Nejenom o ní, ale i o pravdě.

Mluv pravdu a vysmívej se ďáblu. Vždycky jsem si myslel, že je to snadné. Ale co dělat, když pravda, kterou člověk slyší, je naprosto vyloučená?

KAPITOLA DRUHÁ

Večer vraždy

TEN VEČER, KDY byli zavražděni Carlsonovi, jsem byl u svého nejlepšího kamaráda Percyho. Na to, že bylo září, bylo nezvykle teplo. Percy si chtěl zakouřit, a tak jsme se zašili do jejich rozpadající se stodoly, aby neschytil zlostný pohled od své nevlastní mámy Jeannie.

„Tak co chceš dělat?“ zeptal se Percy. Když dupl na popel z cigarety, aby od něho nechtylo staré seno, odpověděl si sám: „Moc toho tady k děláni není.“

„Nikdy tu toho moc k děláni není,“ přitakal jsem. Rozhlédl jsem se po stodole a začal se prohrabovat hromadou starého harampádí jeho táty.

„Lepší než psát domácí úkoly.“

„Asi jo.“ Zvedl jsem něco, co vypadalo jako velice stará a napůl prázdná plechovka motorového oleje. „Kde bere tvůj táta tyhle věci?“

„Všude možně,“ odpověděl Percy. Většinu prostoru ve stodole zabíraly krámy, které Percyho táta Mo získával na burzách, nacházel v příkopech kolem cest nebo bral od sousedů. Všichni ve městě věděli, že předtím než vyhodí odpadky na skládku, mají je ukázat Mo Valentinovi.

Dům Valentinových býval farmářskou usedlostí, jakých byla v okolí města většina. Farmu ale neměli. Neměli ji už dlouho, přestože si nechali jedno kukuřičné pole, které pronajímali k obdělávání někomu jinému. Část zbývajících půdy prodali, část se změnila v bažiny a na část se vrátil les, kde se skvěle lovila vysoká a veverka.

„Vím jistě, že má nějakou nemoc,“ podotkl Percy, „která ho nutí vidět hodnotu v tom, co žádnou nemá.“

„Jako nemoc kočičího zlata?“

„Jo, přesně. Starý pán má nemoc kočičího zlata. To sis zrovna teď vymyslel, že?“

Pokrčil jsem rameny. Možná, že nevymyslel. Znělo to jako něco, co by mohlo opravdu existovat. Vystrčil jsem hlavu z vrat a zahleděl jsem se k domu. Jeannie byla dosud vzhůru – viděl jsem ji sedět v obývacím pokoji a prohlížet si časopis. Chtěl jsem se vrátit dovnitř. Jeannie byla milá, dokonce hezká, ale Percyho si nezískala. Byla to třetí Moova manželka (což znamenalo, že Mo měl o dvě manželky víc než kterýkoli jiný muž ve městě). Poté, co Percyho vlastní matka utekla a druhá se s Moem rozvedla, odstěhovala se na opačný konec města a předstírala, že Valentinovi nikdy neexistovali, bylo Percyho srdce, pokud šlo o matky, trochu nepřístupné.

„Už jsi někoho požádal o doprovod na maturitní ples?“ zajímal se Percy. „Slyšel jsem Joy Davisovou prohlásit, že by jí nevadilo jít s jistým šerifovým synem.“

„Kde jsi ji slyšel? Nebo jsi ji požádal v mém zastoupení?“

Zazubil se.

„Dík, Percy. Ale svoje rande si dokážu zařídit sám.“

„Zatím to tak nevypadá. A teď, když se Carol objevila na veřejnosti s Johnem Murphym –“

„Co to s tím má společného?“

„John Murphy chodí do čtvrtáku. Je to fotbalový kapitán. Když začal chodit s tvou bývalou holkou, musíš –“

„Proč musíš?“ chtěl jsem vědět. „Stejně už lepší než Carol nenajdu.“ S Carol Lillegrafovou jsem na jaře chodil skoro tři měsíce. Byla to holka snů: vysoká, s dlouhými blond vlasy, rudými rty, dlouhýma nohama. Chodit se mnou byl promyšlený krok. Randit se synem váženého šerifa byl dobrý způsob, jak přesvědčit jejího otce, který byl reverendem, aby vůbec mohla začít s někým chodit. Nepřekvapilo mě tedy, když to se mnou skončila dřív, než začalo léto.

„Teď je z ní roztleskávačka,“ řekl jsem. „Tak koho mám pozvat na rande, abych jí zdárně konkuroval? Kapitánku roztleskávaček?“

Percy okamžitě zrudl. Kapitánkou roztleskávaček se nedávno stala Rebecca Knoxová a Percy je do Rebecce Knoxové zamilovaný už od čtvrté třídy.

„Asi bychom měli jít domů,“ poznamenal, „než řekneš o budoucí paní Valentinové něco, čeho bys později mohl litovat.“

Zachechtal jsem se. Ale sotva Percy uhasil cigaretu, u vrat stodoly se objevil Mo se dvěma černými labradory.

„Kluci, pojd'te, nasedněte do auta.“ Podíval se na mě. „Zrovna volala tvoje máma a říká, že tvůj táta a jeho chlapi potřebují pomoc na Carlsonově farmě.“

„Můj táta?“ zeptal jsem se, když jsem za ním vyšel do tmy. Nasedli jsme do jeho pick-upu. Mo pískl a psi vyskočili na korbu.

„Co se stalo?“ vyzvídala Percy. „Proč bereme Petunii a LuluBelle?“

„Požádala mě, ať vezmu psy. Řekla, že žádá všechny.“

S Percym jsme se na sebe podívali. K poslední vraždě bez krve došlo přesně na den před třemi týdny. Byla to už docela dlouhá doba a lidé začali pociťovat úlevu, přestávaly fungovat hlídky, rozpouštěly se ginem posilované skupinky ozbrojených obyvatel posedávajících na verandách domů.

Skončilo to. Aspoň jsme si to mysleli. Ale Mo byl vyděšený. Vyrazil z příjezdové cesty tak prudce, že se psi rozplácli o postranici korby a Percy ho musel upozornit, aby jel opatrněji.

Od Valentinova domu ke Carlsonovým to bylo deset minut jízdy po okresce číslo 23. Hned jak jsme dorazili na místo, bylo zřejmé, že je to zlé. Na příjezdové cestě stála dvě policejní auta se zapnutými majáky a hned za nimi tátův starý pick-up. Lidé, co přijeli před námi, zaparkovali podél prašné cesty. I oni přivedli psy, pokud nějaké měli. Zahlédl jsem Paula Buella a jeho tátu, kteří běželi po příjezdové cestě se svým přátelským flekatým voříškem.

„Do hajzlu,“ zaklel Mo. „Měl jsem vzít vodítka. Percy, najdi něco, co by se dalo použít místo nich.“

„Co mám najít?“ zeptal se, ale to už jsme oba vystoupili z auta a začali se po něčem poohlížet. Na korbě jsme našli jen starý, napůl shnilý motouz, a tak jsme ho nadvakrát přeložili a provlékli psími obojkami. Pak jsme psům dovolili seskočit a vyrazili za Moem ke světlům. Ve tmě jsem rozeznal tvar jeho pušky, namířené k obloze.

„Všiml sis, že má s sebou zbraň?“ zašeptal jsem.

„Musel ji mít pod našima nohama,“ zamyslel se Percy. „K čertu, co se to tu děje?“

Přišli jsme k domu. Uvnitř svítila všechna světla. Přes příjezdovou cestu a dvorek bylo vidět, že se svítí i u sousedů. Válečná vdova Fern Thompsonová žila v malinkatém domečku tak blízko Carlsonových, až se zdálo, že její domek stojí na jejich pozemku. Na příjezdové cestě mezi dvěma domy se nás shromáždil asi tucet. Kromě mě a Percyho tu z kluků byl jen Paul Buell. Ostatní byli otcové a já je všechny znal. Vypadalo to, že máma obvolala všechny lidi z kostelního seznamu. Všichni s sebou měli zbraň.

„Co se děje?“ zeptal se znovu Percy.

Podíval jsem se na Paula a pokrčil jsem rameny. I on v odpověď jen pokrčil rameny.

Netušil jsem, oč jde a proč nás tam táta všechny vytáhl, ale zřejmě nás potřeboval okamžitě, protože jinak by zavolal o posily ze státní policie. Na příjezdové cestě panoval zmatek: psi štěkali a muži se je snažili svými dotazy překřičet. Petunie a LuluBelle byly vzrušením bez sebe, že vidí jiné psy, a tak jsem ve strachu, že se ten starý motouz přetrhne, raději držel LuluBelle za obojek.

Někdo přešel příjezdovou cestu a zamířil k vdově Thompsonové. Labrador na něj vyjel. Byl to Bert, jeden ze zástupců mého táty, a v náručí nesl mourovatou kočku.

„Berte?“ zavolal jsem se. „Co to děláš?“

Ignoroval mě a pokračoval dál. U dveří už na něj čekala vdova Thompsonová. Položil jí kočku do náruče. Bert byl bílý jako stěna a podlamovaly se mu nohy, jako by se jeho sto třicet kilo živé váhy mělo každou chvíli zhroutit na verandu vdovy Thompsonové.

„Rickul!“ vykřikl jeden muž, když zahlédl mého tátu. „Ricku, co se stalo?“ Ohlédl jsem se ke Carlsonovu domu. Právě z něj vyšel můj táta a vydal se k nám. Snažil jsem se něco vyčíst z jeho obličeje, ale bylo to k ničemu. Ten večer se tvářil jako policista. Jediné, co ho prozradilo, byl záblesk v jeho očích, když mě uviděl. Jako by ho to překvapilo a taky mrzelo.

„Děkuju, že jste sem přišli,“ řekl. „Máme tu opravdu zlou situaci.“

„Co tím chceš říct?“ zeptal se pan Buell. „Jsou Bob a Sarah v pořádku? Děti?“

„Byli zavražděni,“ oznámil táta. Rozhostilo se dlouhé ticho. Pár psů zaštěkalo. Zvlášť jeden, co byl nejbliž u domu. Byl to černohnědý flekatý lovecký pes, který patřil Carlsonovým. Asi po minutě k němu přišel Bert a utišil ho. My, co jsme se shromáždili na příjezdové cestě, jsme znovu začali

vykřikovat otázky. Když jsem se podíval na Paula Buella, zjistil jsem, že brečí. Moje máma ho neměla volat. Byl si hodně blízký se Stevem Carlsonem. To ale nevěděla.

„Poslouchejte, co od vás potřebuju,“ řekl táta hlasitě. „Utvořte hlídky po dvou nebo po třech. Ozbrojené, a to bez výjimky. A vezměte s sebou psy, jestli je máte. Už jsem volal státní policii, aby uzavřeli silnice. Ale nedostanou sem své muže včas pro případ, že vrah uprchl pěšky. A proto jsme tu my.“ Rozpočítal nás do hlídek a skončil se mnou, Percym a Mo Valentinem. Chvilku pozoroval Moa, jestli moc nepil.

„Chci, abyste se vydali všemi směry. Jakmile dorazíte k sousedům, zaklepejte na dveře, ale jen aby věděli, že tam jste. Nepotřebujeme, aby tu potmě klopýtal celý okres. Prohledejte potok a pak běžte na západ až k hranici lesa.“ Ukázal na pana Hawkinse a pana Dawsona. Pan Hawkins sloužil v armádě. „Vy dva zkontrolujte hospodářské budovy.“

„Koho hledáme?“ zjišťoval pan Dawson.

„Vypadá to na vraždy bez krve,“ pověděl táta ponuře.

Ruka mi sklouzla z obojku LuluBelle, ale Percy ji našťestí chytil. Ostatní se vrhli na tátu.

Představit si, že jsou tátova slova pravdivá, bylo naprosto nemožné. Že Carlsonova rodina – Bob a Sarah, Steve, kterého jsem znal – tam leží mrtví. A nejenom mrtví, ale zavraždění momentálně nejznámějším vrahem v zemi.

Otupěle jsem civěl k oknům. Jako nadějný mladý novinář jsem celé léto sledoval vraždy bez krve důkladněji než ostatní. Ale články v novinách mě neuspokojovaly. Pořád to bylo stejné, stejná jména obětí, stejný nedostatek závěrů. Někdy jsem v jednom odstavci našel třikrát stejné slovo nebo stejné věty ve dvou různých článcích, jako by byli novináři vystrašení přesně tam, kde byli, přímo u svých psacích strojů.

Závěsy v Carlsonově obývacím pokoji byly zatažené a z místa, kde jsem stál na příjezdové cestě, jsem nic neviděl. Nenápadně jsem ukročil nohou doprava a pak jsem udělal další krok. Přiblížil jsem se k domu natolik, že jsem mohl nakouknout mezerou mezi závěsy. Zprvu jsem neviděl nic než část stropu a pár fotografií na stěnách. Jenomže pak jsem najednou zaregistroval někoho stát uprostřed místnosti. Byla zády ke mně a vypadala, že je mokrá. Jako by oblečená plavala rudou vodou.

Posunul jsem se ještě blíž a všiml jsem si Charlieho, dalšího tátova zástupce. Přecházel po opačném konci místnosti a v náruči držel nemluvně. Houpal je na ruce a líbal na temeno hlavy. Druhou ruku měl nataženou před sebe, jako by dával znamení té krví nasáklé dívce, aby se nehýbala. Ano, uvědomil jsem si, že je od hlavy po paty pokrytá krví. Ale kromě té natažené ruky ji Charlie úplně ignoroval. Jako by tam ani nebyla.

„To dítě,“ zakrákal jsem. Všichni na příjezdové cestě se podívali na mě a pak na okna obývacího pokoje. „Je to dítě v pořádku?“

„Dítě je v pořádku,“ potvrdil táta a zadržel pár chlapů, co se snažili proklouznout kolem něho. „Nechod'te tam. Nesmí tam nikdo, kdo nemá na hrudi hvězdu.“

Kdo je to? chtěl jsem se zeptat. Kdo je ta dívka? Ale táta zatnul čelisti. Vůbec jsem u toho okna neměl být. A měl jsem sklapnout.

Znovu jsem nahlédl dovnitř. Ta dívka civěla přímo na mě.

Popsat, co jsem viděl v jejím obličejí, bylo nemožné, přestože nikdy nezapomenu, jak v tu chvíli vypadala. Byla celá od krve, od hlavy až po paty. Měla jí nasáklé vlasy a ta krev byla na některých místech ještě vlhká: na krku a tam, kde jí z vlasů kapala do obličeje a stékala po tvářích. Takhle jsem Marii Catherine Haleovou viděl poprvé. Ten první večer jsme spolu nemluvíli. Já to ale pořád beru jako naše první setkání. Někdy stačí jediný pohled a ten pohled, který mi věnovala, nebyl pohled člověka, který si jen tiše prohlíží

nové obličejce cizích lidí. Dívala se na mě, jako by mě už znala. Téměř jsem slyšel, jak tichým, překvapeným hlasem vyslovuje moje jméno: „Michaele. Ahoj, Michaele.“ Kdykoli si na to teď vzpomenu, myslím, že jsem ji tehdy opravdu slyšel.

Táta nás požádal, abychom se pustili do pátrání, a já jsem se konečně vzpamatoval ze svého omámení. Percy a Mo na mě zavolali a všechny pátrací hlídky se rozešly svým určeným směrem. Podíval jsem se na svého tátu, ale neviděl mě. Zavolal na Berta, který se dosud věnoval psu Carlsonových, a společně se vrátili do domu.

„Věříš tomu?“ zeptal se Percy, když se Mo vrátil do auta pro baterku. „Steve. Celá jejich rodina. Já tomu nemůžu uvěřit.“

„Nebyla to celá jejich rodina,“ odtušil jsem. „Dítě je v pořádku.“

„A díkybohu za to. Dokonce ani pachatel vražd bez krve nedokázal zabít dítě.“

„Percy, běž Moovi pomoci najít tu baterku. Počkám na vás u pick-upu.“

Držel oba psy a asi minutu na mě nechápavě civěl. Pak je odtáhl pryč a celou cestu brblal, nač jim při stopování vraha budou dva psi vycvičení na lov kachen.

Já jsem se zdržel na příjezdové cestě o trochu déle. Jen tak dlouho, abych viděl, jak Marii odvádějí do Bertova policejního vozu. Bert jí přehodil přes ramena svou bundu. Později mi pověděl, že dal na zadní sedadlo deku, aby se nezašpinilo, ale že krev i tak prosákla skrz. Vzpomínám si, že jsem přemýšlel, jaké vlastně měla zranění. Od hlavy k patě byla pokrytá rudou a mě už tehdy napadlo, že všechna ta krev nemůže být její. Říkal jsem si, že má nejspíš nějaké řezné rány na hlavě, kde se krev zdá být nejhustší. Ale mylil jsem se.

Jakmile ji na policejní stanici umyli, zjistili, že nemá ani škrábanec. Ani kapka z vší té krve nebyla její.

KAPITOLA TŘETÍ

Dívka zbrocená krví

OD SILNICE U CARLSONOVÝCH NÁS Mo vedl na jih k městu. Byl to ten nejméně pravděpodobný směr, kudy by se vrah vydal. Věděl jsem, že nás tam táta poslal schválně. Buď kvůli mně, nebo kvůli pivu, které bylo cítit z Moova dechu. Petunie a LuluBelle šťastně poskakovaly vedle nás uschlou podzimní trávou a podrostem, ale já jsem se pořád ohlížel zpátky k domu. Odmalička jsem pracoval ve vězení, myl jsem podlahu a okna, ale hlavně jsem po většinu života byl šerifův syn. Kdyby mi to dovolili, mohl bych jim pomoci.

Ale jak se majáky policejních vozů a světla Carlsonova domu ztrácely ve tmě a zvuky ostatních mužů a psů utichaly, začal jsem se soustředit. Uvědomil jsem si, že hledáme vraha. Vlastně, že chceme najít vraha, a to ne ledajakého, ale nejznámějšího vraha v zemi, který svoje oběti pořezal a vykřivil, ale nenechal na žádném místě činu ani kapku krve. Výjimkou byla jen spousta krve na dívce, která stála uprostřed obývacího pokoje Carlsonových. Možná, že právě v tom se skrývalo to tajemství, a my brzy objevíme vraha skrčeneho u potoka, také celého od krve.

„Děláš příliš velký hluk,“ obrátil se na mě Percy.

Zpomalil jsem. Percy a Mo byli lovci a uměli se pohybovat velice tiše. Dokonce i labradoři věděli, jak neslyšně našlapovat.

„Měl jsem tam zůstat,“ povzdychl jsem.

„Jsem rád, že jsi tam nezůstal. Mám pocit, že každou chvíli vyskočím z kůže.“

„Percy,“ sykl Mo. „Buď zticha.“

Já to ale slyšel v jeho hlase. A viděl jsem to ve způsobu, jakým křečovitě svíral svou zbraň. Ani Mo z toho nebyl nijak nadšený. Na jih od Carlsonova domu nic nebylo, jen potok, který se tam stáčet nazpátek, a spousta stromů, kde se mohl někdo skrývat. Když jsme všichni přešlapovali na příjezdové cestě a rozčilovali se kvůli našim sousedům, kteří leželi mrtví ve svém domě, byli jsme statečnější. Teď jsme postupovali pomalu a pak ještě pomaleji, a poslouchali jsme, odkud se ozve štěkot a výkřiky, což by znamenalo, že vraha někdo našel dřív než my.

Dorazili jsme k hranici lesa, tak blízko, že jsme slyšeli zurčení vody v potoce. Ale potom psi odmítli jít dál.

Percy zatahal Petunii za provizorní vodítko.

Já jsem pohládl LuluBelle. „No tak, holka.“

Ale ona jen zakňučela a zaryla tlapky do země.

„Petunie! Lulu! Jdeme!“ zavelel Mo. „To je jen voda. Přece lovíte kachny, vy dvě hloupé –“ Popadl je za zátylek a pokusil se je táhnout s sebou. Labradoři kňučeli a štěkali. Nakonec se jeden z nich ohnal po jeho ruce.

„Co to do nich vjelo?“ divil se Percy.

Znovu jsem chytil LuluBelle za obojek a zabořil jsem prsty do jejího kožichu „Možná bychom je měli poslechnout.“

Mo zaklel a ve tmě se napřímil. Posvítíl baterkou do lesa a já jsem zatajil dech. Báł jsem se, že světlo každou chvíli odhalí mezi stromy obličej.

„Tak já půjdu sám,“ řekl Mo. „Kluci, zůstaňte se psy tady.“ Neušel víc než pár kroků, když něco vstalo a začalo se hýbat, něco velkého, co lámalo větvičky a řítilo se lesem. Psi se rozštěkali jako šílení. Ani já, ani Percy jsme je neudrželi. Myslím, že se přetrhl motouz, ale je docela možné, že mi jej Lulu jednoduše vytrhla z ruky.

„Petunie! Lulu!“ zahulákal Percy, když se psi rozběhli.

„Do hajzlu!“ zahromoval Mo.

Zůstali jsme stát jako přimražení.

Psi neutíkali ke zdroji zvuku. Utíkali od něho. Mo nás postrčil za sebe a namířil zbraň k potoku.

„Vraťte se ke Carlsonovým,“ nařídil nám. „Najděte holky a zavřete je do pick-upu. Jdu hned za vámi.“

Labradory jsme našli u silnice. Nervózně pobíhali dokola a kňučeli. Chytili jsme je a naložili do auta. Krátce potom se objevil Mo, zadýchaný od běhu. Chvilí jsme zůstali stát u vozu a vzpamatovávali se. V bezpečí světel z domu a červených a modrých blikajících majáků policejních aut bylo snadné znovu nabýt klid.

„Percy,“ řekl, „odvez Michaela, pak vezmi psy domů a zůstaň s Jeannie.“

„A co ty?“ chtěl vědět Percy.

„Já zajdu do domu a přidám se k nějaké jiné pátrací skupině. Vy kluci byste tu stejně neměli být.“

„Tak si aspoň vezmi jednoho psa.“

„Abych ho zase musel někde honit? Bez pořádného vodítka je mi k ničemu.“

„Ale, tati –“

„Jeď domů. Uvidíme se ráno.“

Percy mě odvezl k našemu domu ve městě. Černé labradory jsme měli celou dobu mezi sebou na lavicovém sedadle. Když zabočil na naši příjezdovou cestu, zeptal jsem se ho: „Jsi v pořádku? Nechceš zůstat přes noc u nás?“

Zatímco hladil psy, chvíli nad tím uvažoval.

„Asi bych měl jet domů. Myslím, že Mo nechce, aby Jeannie zůstala sama.“

„Fajn.“ Podíval jsem se na náš dům. Všechna světla v přízemí svítala a dům vypadal bezpečně. Věděl jsem, že se máma asi chystá zajít do vězení, které se nacházelo pár bloků od nás, a já budu muset hlídat svou mladší sestru Dawn, přestože už určitě spala. Než jsem vystoupil z auta, pořádně jsem LuluBelle podrbal za uchem. I když to ani jeden z nás nechtěl přiznat, nemohl jsem se ubránit pocitu, že ti psi se staženými ocasy nás nejspíš před něčím zachránili.

Vešel jsem dovnitř a našel jsem mámu už v kabátě, připravenou odejít do vězení, přesně jak jsem předpokládal.

„Zůstaneš tam přes noc?“ zeptal jsem se.

„Dovedu si představit, že ano,“ odpověděla. „Chystají se tu dívku vzít do vazby.“

„Vzít do vazby? Proč?“

„Já nevím, Michaele. Postarej se o svou sestru.“ A odešla. Šla do vězení pomoci místnímu lékaři umýt Marii. Celou ji otřeli, vyšetřili a zjistili, že nemá vůbec žádná zranění. Potom ji máma vykoupala ve vaně. Později mi pověděla, že i po tom všem otření byla voda ve vaně rudá jako polévka z červené řepy.

Tu noc tam máma nezůstala. Ženská cela byla jinde než zbytek vězení. Nacházela se v západní části druhého patra policejní budovy, přesně nad kanceláří šerifa, v kuchyni našeho bývalého bytu, kde jsme žili, dokud bylo zvykem, že šerif bydlel v budově policejní stanice. Od mužského vězení ji dělilo několik vrstev cihel a omítky a vzdálenost dobrých dvanáct metrů. Už jsme tam nebydleli. Můj otec, šerif Richard Jensen, si postavil ve městě nový dům. Ne příliš daleko od policejní stanice, takže za hezkých dnů stále mohl chodit do práce pěšky, ale dost daleko, aby moje mladší sestra nesly-

šla pochybnou mluvu neurvalých vězňů, kteří strízlivěli v celách v přízemí. Při těch vzácných příležitostech, kdy měla ženská cela nějakou obyvatelku – například paní Wilsonovou, kterou až příliš často přistihli při řízení v opilosti – tam moje máma zůstávala. Nerada nechávala zadrženou ženu samotnou na místě, kde to tolik táhlo, obklopenou stěnami a mřížemi, přestože většina vězeňkyň tam nestrávila víc než jednu noc. Marie Catherine Haleová tam zůstala sto čtyřicet čtyři nocí a po všechny kromě tří z nich tam byla sama.

Po mámině odchodu jsem šel nahoru do svého pokoje. Pokusil jsem se dopsat domácí úkol. Trochu jsem četl. Většinou jsem ale ležel na zádech a přemýšlel o Carlsonových a vraždách bez krve.

V době, kdy byla Marie zadržena, jsme se domnívali, že k první vraždě došlo na začátku srpna a že Peter Knupp z Loup City v Nebrasce byl první obětí. Od té chvíle přibývaly vraždy jedna za druhou: dvě studentky zdravotní školy, které byly objeveny šestého srpna s podřezanými hrdly, řidič kamionu a stopař třináctého, postarší pár v Iowě šestnáctého. A tak to pokračovalo dál. Každých pár dní byly nalezeny nové oběti, až po ty dva studenty v Madisonu. Potom to skončilo. Uplynul týden. A pak další. Do noci ale pořád svítila světla a ke dveřím, které se nikdy dřív nezamykaly, lidé přidělávali nové petlice. Tak to teď prostě bylo. Zemřelo dvanáct lidí. Dvanáct lidí vykrvácelo ve svém domě, ve svém autě nebo na svém pracovišti jako chudák Jeff Broker, zaměstnanec čerpací stanice, zavražděný ve své kanceláři.

Noviny zvýšily svůj náklad a ohromovaly nás novými a novými podrobnostmi: na místech činu se nenašla vůbec žádná krev a nikdo nevěděl jak a proč. Rány byly velmi úhledné. Precizní. Nikdo nebyl pobodaný. Oběti měly podřezaná hrdla, přeříznutá zápěstí nebo hluboké rány na stehnech. „Mohla to být práce obyčejného kuchyňského nože?“ ptaly se noviny. Možná. Ale v kuchyních obětí se zatím žádný nůž nepostrádal.

Nevím, kolik času uplynulo, zatímco jsem tam ležel a přemýšlel. Ale byl jsem dosud vzhůru, když o něco později přišli domů rodiče. Slyšel jsem, jak si spolu dole povídají.

„To miminko,“ řekla máma. „Co se stane s tím miminkem?“

I já jsem pomyslel na to malé dítě, dvouletou holčičku jménem Patricia. Byla v domě, v místnosti, kde k tomu došlo.

„Sousedka tvrdí, že Sarah měla sestru,“ řekl táta. „Dovedu si představit, že ta malá půjde k ní.“

Moje matka byla vysoká, tvrdá žena. Rovnocenná partnerka mého táty, a to srdcem i výškou, jak ji rád škádlival. Ale tentokrát se po tátových slovech rozplakala.

Úplně jsem je v té kuchyni viděl: táta objímá mámu, jemně ji kolébá ze strany na stranu a opírá si bradu o temeno její hlavy. Máma plakala už dřív, vlastně kdykoli se stalo něco strašného. Když se kombík rodiny Ernstovy ve sněhové bouři v roce 1954 skutálel ze silnice a uvnitř zahynuli všichni, včetně jejich pětiletého kluka Todda, plakala několik dní. Ale v ten večer zněl její pláč jinak. Co se stalo rodině Ernstových, byla tragédie. Co se stalo rodině Carlsonových, byla hrůza. A nedala se vysvětlit. Za pár minut vyšli nahoru, a když si táta všiml, že se v mém pokoji dosud svítí, přišel za mnou.

„Michaele, ty jsi ještě vzhůru?“

„Ano, pane.“

Strčil hlavu do dveří. „Jsi v pořádku? I Dawn?“

„Ano, pane.“

Táta se ohlédl přes rameno a vešel dovnitř. Zavřel za sebou dveře, aby ho máma ani moje sestra neslyšely.

Než promluvil, posadil se do nohou mé postele, což neudělal od doby, co jsem nastoupil na střední školu.

„Je mi líto toho jejich chlapce. Tvého kamaráda Stevena.“

„Mně taky,“ řekl jsem a rozbřečel jsem se. Táta mi položil ruku na záda. Překvapilo mě, že brečím. I když to bylo hrozné, Carlsonovy jsme nijak zvlášť neznali a můj táta se mýlil, když řekl, že jsme byli se Stevenem kamarádi. Znal jsem ho a ve škole jsme se spolu občas bavili. Ale on hrál fotbal a já jsem dával přednost baseballu a dokonce i během baseballové sezóny jsem se víc než o sport zajímal o knihy. Jenže v měsících, které následovaly po jejich vraždě, jsem se o Stevovi a rodině Carlsonových dozvěděl víc, než jsem si kdy uměl představit. Vlastně to platilo pro celé město, takže když vyšetřování skončilo, všichni jsme je považovali téměř za svou vlastní rodinu a truchlili nad nimi, jak bychom nad nimi nikdy netruchlili, kdyby zahynuli při nějaké nehodě.

Táta hluboce vzdychl a vstal z mé postele.

„Měl by ses teď trochu prospat,“ vybídl mě. „Dnes je všechno v pořádku, ale zítřek nebude snadný.“

Znovu si nasadil klobouk na hlavu.

„Ty jdeš zase ven?“

„Někdo musí zůstat na stanici a chlapy potřebuju u Carlsonových. Státní policie nám pomůže s organizací dalších pátracích hlídek a se zátarasy na silnici. Dnes se nikdo z nás nedostane do postele.“

„Tati,“ zavolal jsem na něj, když se obrátil k odchodu. „Co ta holka?“ Nepřestal jsem na ni myslet, na její obličej a ani její oči. Na její tělo od krve.

„Marie Haleová. Jmenuje se Marie Catherine Haleová.“

„Kdo je to? Jak se jí podařilo uniknout?“

Zastavil se s rukou na klíce.

„Nemyslím, že unikla.“

KAPITOLA ČTVRTÁ

Ztráta Carlsonových

NEŽ DOŠLO K VRAŽDÁM v Black Deer Falls, vědělo se o dvanácti obětech.

Peteru Knuppovi bylo dvacet šest let a pocházel z Loup City v Nebrasce. Byl nalezen 3. srpna na přední verandě svého domu s podřezaným hrdlem.

Studentky zdravotní školy, Angela Hawková a Beverly Nordahlová, obě dvaadvacetileté, byly objeveny vsedě v jejich autě v Norfolku v Nebrasce 6. srpna, nedaleko motorestu.

Walter a Evangeline Taylorovi byli postarší pár, nalezený 16. srpna, ale zavražděný 8. srpna. Oba leželi v posteli s přeříznutými zápěstími na předměstí Sioux City v Iowě. Někteří, v honbě za senzacemi, považovali jejich smrt za společnou sebevraždu.

13. srpna byl na dálnici číslo 30 poblíž Grand Junction objeven čtyřicetiletý řidič kamionu Merrill „Monty“ LeTourneau a asi kilometr a půl od něj i neidentifikovaný stopař.

18. srpna byli během jednoho útoku zavražděni dva zaměstnanci čerpací stanice, čtyřiaadvacetiletý Jeff Booker a pětadvacetiletý Stephen Hill. Tělo

druhého z nich, Stephena Hilla, bylo nalezeno až na druhý den, protože leželo na poli na opačné straně silnice. Kalhoty měl stažené až ke kotníkům a na vnitřní straně jeho stehna zela hluboká rána.

24. srpna byla zavražděna čtyřiatřicetiletá servírka Cheryl Warrensová v motorestu v Mason City, u něhož zůstal stát opuštěný Montyho kamion.

A potom, 29. srpna, ti dva studenti ve Wisconsinu: čtyřiadvacetiletý Richard Covey a třiadvacetiletá Stacy Lee Brandbergová.

Nepochybuju, že jejich jména znějí povědomě. Ale žádné nejspíš není tak známé jako jméno Marie Catherine Haleové. Při způsobu, jakým bylo rozmazáno v novinových titulcích a její fotografie uveřejněna ve večerních zprávách, bylo nemožné neznat ji a nevytvořit si na ni takový nebo onaký názor. Vražedkyně. Spolupachatelka. Rukojmí. Svůdnice. Oběť. Během vyšetřování ji novináři nazývali různě. Ale všechno to byly jen novinové titulky. Byly to pouhé dohady. Snadné nálepky, které sloužily k snadnému zaškatulkování.

Marie Haleová byla hezká dívka. Ještě jí nebylo šestnáct, takže byla víc než o rok mladší než já, ale mnohdy se zdála být mnohem starší. Byla vážně hezká, ale nebyla to kráskas, jak ji označovaly noviny pod lichotivými fotografiemi, které tiskly. Po většinu dní jejího pobytu ve vězení stála u okna cely, na sobě měla vypůjčené oblečení – kalhoty, které jí byly příliš dlouhé a které si musela několikrát ohrnout kolem kotníků, a bílou košili na knoflíky – a hnědé vlasy si svazovala krátkým kouskem černé stuhy. Nelíčila se a nikdy nepožádala o make-up, kromě červené rtěnky, kterou jí dala moje máma, aby jí trochu rozveselila, jak máma řekla. Později poznamenala, že na Marii vypadala mnohem temněji než na ní. Marie byla tichá a její cela byla udržovaná v naprosté čistotě, přestože jsem si nikdy nevšiml, že by si v ní sama uklízela. Po většinu času se dívala ven, přes parkoviště k dlouhému pásu stromů, které oddělovaly vězení od okresní silnice. Když se hýbala, přecházela po cele,

pomalou, trpělivě, jakoby s nějakým úmyslem. Připomínala mi velké kočky, které mě pozorovaly skrz mříže své klece v Como Zoo na rodinném výletě do hlavního města. Neškodné, ale jen díky mřížím.

Někomu mohlo připadat zvláštní, že jsem si něco takového myslel. Byl jsem mladý muž a atlet, fyzicky zdatný z letního běhání za míčem ve středním poli a z rozvážení novin. Ale kterýkoli muž, i dvakrát větší než já, by cítil totéž. Byla zneklidňující. Když přecházela po cele, když seděla, tak tichá a klidná, její oči vypadaly úplně stejně jako ten večer, kdy jsem ji zahlédl pokrytou od hlavy k patě krví Carlsonových. Říkám si, že jsem se jí nikdy doopravdy nebál, ale pravdou je, že zprvu jsem se odvážil natáhnout ruku skrz mříže, jen když stála u okna.

Teprve tehdy se zdála být tak malá, jaká opravdu byla, teprve tehdy se zdála být tak ztracená – jako malá holka, která čeká bouřku nebo zásah bleskem.

Ráno po těch vraždách, když mě Percy vyzvedl cestou do školy, jsem mu o ní pověděl. Povyprávěl jsem mu, že jsem ji zahlédl v obývacím pokoji Carlsonových. Asi jsem mu to neměl říkat, stejně jako jsem se neměl dívat. Ale znal jsem Percyho ode dne, kdy jsme se potkali v první třídě a já jsem se rozhodl, že bude mým nejlepším přítelem. Mohl jsem mu věřit.

„Jak se daří tvému tátovi?“ zeptal jsem se, když jsme seděli na školním parkovišti.

„Jak se daří tvému tátovi?“ odpověděl mi Percy otázkou. Potom vzdychl. „Rád bych věděl, jestli takhle zbaběle utekli i psi někoho jiného? Nemyslíš si snad doopravdy, že šlo o vraždy bez krve? To by bylo příliš děsivé.“

„Bylo by lepší, kdyby o ně nešlo?“ zeptal jsem se. „Bylo by ke Stevovi a jeho mámě laskavější, kdyby to udělal Bob? Kdyby mu jednoduše praskly nervy a vzal si na všechny sekyrku?“

„Ne,“ odušil Percy. „Kriste, na co ty hned nemyslíš.“

Ale i já jsem dumal, jestli to skutečně byly vraždy bez krve. Nebyly úplně stejné. Na žádném předchozím místě činu se nenašel nikdo živý, to pro začátek. A nikdy na nich nebyla žádná krev. Aspoň ne tolik, kolik jí pokrývalo Marii Catherine Haleovou.

„Já tam nechci jít,“ ozval se Percy, zatímco civěl na školu. „Mám pocit, že dokud tam nepůjdu, nic z toho se ve skutečnosti nestalo.“

Ale ono se to stalo. Pátrací hlídky stále hledaly vraha. Dorazila státní policie. Zajistila zátarasy na silnicích a prohledávala dům od domu. Ve škole to možná vypadalo jako každý jiný den. Ale když jsme vyhlédli ven, uviděli jsme policisty a muže se psy, jak pročesávají pole. My jsme se ale zúčastnit nemohli. Pěští jsem dvakrát poklepal na Percyho paži, vystoupili jsme z auta a vešli do školy.

Carlsonovi byli úspěšná rodina. Ne zámožná, ale vážená. Farma byla ve vlastnictví rodiny už po druhou generaci a lidé ve městě znali pana Carlsona jako dobrého farmáře, který měl opravdové znalosti o střídání plodin nebo o tom, jak získat federální dotace. To podle toho, koho jste se zeptali.

Jejich syn, náš spolužák Steve, byl všeobecně oblíbený, ve fotbale sice nebyl úplně nejlepší hráč, ale patřil k rozehrávačům. Nebyl zrovna vtipný, ale nezkažil žádnou zábavu, což je stejně důležité.

A včera večer někdo přišel do Carlsonovy usedlosti a podřezal jim hrdla. Už se proslýchalo, že byli zavražděni tak blízko sebe, že kdyby natáhli ruce, mohli se vzájemně dotknout.

Procházeli jsme s Percym chodbou, kterou se zpráva o smrti Carlsonových šířila jako nějaká podivná řetězová reakce – bylo snadné vidět rozdíl mezi těmi, co to věděli, a těmi, co to nevěděli. Ještě podivnější bylo sledovat, jak se lidé při tom zjištění chovali: Joanie Burkeová zbledla jako stěna, natáhla ruce a popadla paže osoby, která jí to sdělila. Uviděl jsem Carol, která šla